

SCRISOARE DESCHISĂ PREȘEDINTELUI ROMÂNIEI

Această scrisoare a fost elaborată în colaborare cu câteva persoane din presa mare românească, avînd asigurată susținerea mai multor organizații creștin-ortodoxe din România. Se publică aici deoarece mailu-rile pe care le trimitem nu ajung la destinație și, în aceste condiții, e dificil să comunicăm, nici unul dintre noi neavînd însușiri paranormale. Citiți și veniți cu sugestii pertinente (insist) pentru a pregăti ultima și definitivă formă a scrisorii înainte de a fi semnată și trimisă destinatarului. Comentariile voastre vor fi private. De asemenea, cei care sînt solidari, adică doresc să-și pună numele pe această scrisoare, să-și lase numele și adresa pentru a putea fi puși în legătură cu organizatorii. Dorindu-vă tot binele, aștept sugestiile și susținerea voastră. Hristos a înviat!

SCRISOARE DESCHISĂ PREȘEDINTELUI ROMÂNIEI, DOMNULUI TRAIAN BĂSESCU,

adresată de către un grup de creștini-ortodocși, reprezentînd un șir de organizații, prin care se semnalează acte grave de instigare la ură religioasă și națională, precum și încălcarea libertății religioase și de gîndire a creștinilor-ortodocși

1. Evenimentele recente, cînd la Iași a fost închisă expoziția „Destine de martiri” dedicată unor foști deținuți politici creștini, unde au fost expuse materiale din fondurile CNSAS, lucru admis de Constituția României, ne descoperă existența cenzurii de tip totalitar în statul român de azi. Printre cele 6 personalități a căror memorie a fost cinstită, cu scop educativ, prin expoziția „Destine de martiri” se numără și 4 preoți ortodocși, motiv pentru care creștinii au perceput închiderea ordonată a expoziției ca pe o încălcare a libertății religioase și de opinie.

2. Legea nr. 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor, garantează dreptul oricărei persoane de a-și manifesta în mod individual sau colectiv, în public sau în particular, religia pe care o împărtășește: „Statul român respectă și garantează dreptul fundamental la libertatea de gîndire, de conștiință și religioasă al oricărei persoane de pe teritoriul României, potrivit Constituției și tratatelor internaționale la care România este parte. Nimeni nu poate fi împiedicat sau constrîns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă, contrară convingerilor sale, și nici nu poate fi supus vreunei discriminări, urmărit sau pus într-o situație de inferioritate pentru credința, apartenența sau neapartenența sa la o grupare, asociație religioasă sau un cult ori pentru exercitarea, în condițiile prevăzute de lege, a libertății religioase. Libertatea religioasă cuprinde dreptul oricărei persoane de a avea sau de a adopta o religie, de a și-o manifesta în mod individual sau colectiv, în public sau în particular, prin practicile și ritualurile specifice cultului, inclusiv prin educație religioasă, precum și libertatea de a-și păstra sau schimba credința religioasă” (Art. I, al. 1-2; Art. II, al. 1).

3. Se știe că un loc aparte în credința creștinilor (ortodocși și catolici) îl constituie cultul sfinților. Sfinți sînt considerați oamenii care au plăcut lui Dumnezeu în orice timp. Din mărturiile Sfintei Scripturi, cei mai vrednici de cinstire sînt considerați mucenicii sau martirii. Martirii au fost cinstiți chiar de la întemeierea Bisericii Creștine, primul martir fiind Apostolul Ștefan, de neam evreu. Cinstirea sfinților în Biserica Creștină nu cunoaște granițe naționale, de rasă, ori de obîrșie socială. Astfel creștinii, indiferent din care Biserică locală fac parte, cinstesc atît sfinții proveniți din rîndul poporului lor, cît și pe cei proveniți din rîndul grecilor, romanilor, evreilor, rușilor, sirienilor, egiptenilor, iar mai nou, chinezilor, indienilor, iraqienilor etc. Cultul sfinților în Biserica Creștină are rădăcini în credința vechilor iudei, care cinsteau mormintele prorocilor și dreptilor, fiind cunoscut că și în zilele noastre evreii venerază mormîntul Sfîntului Proroc David.

4. Există toate temeiurile prevăzute de tradiția creștin-ortodoxă pentru a-i cinsti pe martirii din închisorile comuniste drept sfinți. Canonizarea lor oficială de către Sfîntul Sinod al BOR este doar o formalitate ce ține de timp, știut fiind că alte Biserici Ortodoxe cu care Patriarhia Română se află în comuniune canonică și liturgică, deci cinstesc aceiași sfinți, au canonizat mii de martiri din perioada comunistă. Credincioșii ortodocși din România cinstesc icoanele și cîntă imne închinare martirilor din perioada comunistă. Dovada sfințeniei lor, pe lîngă mărturiile camarazilor de suferință rămași în viață, o constituie rămășițele lor pămîntești care răspîndesc bună-mireasmă, izvorăsc mir și fac tămăduiri, ceea ce le face să fie cinstite ca sfinte moaște. Prin urmare, închiderea expoziției „Destine de martiri” a fost percepută și ca o jignire adusă memoriei colective a Bisericii Creștine, inclusiv a cultului sfinților.

5. Motivul pentru care s-a solicitat închiderea expoziției „Destine de martiri” a fost unul cît se poate de speculativ și anume acuzația cum că expoziția ar face „imagine unor legionari”. Deoarece această acuzație a fost adusă de directorul Institutului pentru Cercetarea Holocaustului din România și cîțiva adepți ai săi, fără a invoca o lege, nu ne rămîne decît să deducem că baza legală a acestei acuzații o poate constitui doar Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2002 (aprobată ca Lege de Parlament în 2006, cu rectificările de rigoare) „privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii”.

Ordonanța nr. 31/2002, vine într-un moment cînd statul român nu a făcut încă ordine în sutele de mii de dosare privind condamnările din perioada regimului comunist totalitar. Este de neconceput să-i consideri vinovați de infracțiuni contra păcii și omenirii pe unii deținuți politici, precum Părintele Calciu, acuzat la una din arestările sale de spionaj în favoarea unei puteri străine, doar în baza proceselor falsificate de un regim criminal precum a fost cel comunist în România. Completarea „printr-o hotărîre recunoscută potrivit legii” din Art. 2, punctul c, care apare în legea nouă, atunci cînd e definită persoana vinovată de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii drept „orice persoană condamnată definitiv de o instanță judecătorească română sau străină, pentru una sau mai multe infracțiuni

contra păcii și omenirii” repară doar la modul ideal condiția zecilor de mii de condamnați pe nedrept, de vreme ce pentru fiecare dintre ei cineva ar trebui să se judece în decursul multor ani pentru a obține o hotărâre judecătorească prin care condamnarea lor să fie declarată nerecunoscută potrivit legii.

6. Este cunoscut faptul că majoritatea foștilor deținuți așa-zisi „politici”, printre care se numără peste 2000 de preoți ortodocși, în afară de călugări, au fost învinuiți în mod fals de „spionaj” și alte delict care pot fi încadrate la infracțiuni contra păcii și omenirii. Un caz celebru în acest sens îl constituie Părintele Gheorghe Calciu Dumitreasa care a petrecut în temnițele comuniste 21 de ani. Se știe că Părintele Calciu a fost o personalitate publică recunoscută în Occident drept un luptător pentru pace și drepturile omului. Părintele Calciu, care a fost eliberat din închisoare și expulzat din țară în urma demersurilor făcute de președintele SUA, Ronald Reagan, de către Papa Ioan Paul II și alte personalități ale vieții politice din Occident, a fost apoi primit la Casa Albă în mai multe rânduri ca un martir al contemporaneității. Paradoxul și confuzia pe care le creează Ordonanța nr. 31/2002 face ca un simbol al păcii și al luptei pentru democrație, atât de respectat în Occident, cum a fost Părintele Calciu, să fie considerat în România un delicvent vinovat de infracțiuni împotriva păcii și omenirii și să i se interzică memoria, deoarece și el a fost unul din cei șase martiri omagiați de expoziția „Destine de martiri”. Acesta este doar unul din cazurile în care se verifică imperfecțiunea Ordonanței nr. 31/2002, impunându-se revederea ei urgentă.

Din păcate, nu există nici un act normativ care să-i declare pe foștii deținuți politici victime ale genocidului comunist, iar pe cei implicați în acest genocid vinovați de crime împotriva umanității. Prin Ordonanța 31/2002, Art. 2, punct c, foștii deținuți politici din România comunistă au fost incriminați încă o dată, de data aceasta într-un stat democratic, iar regimul criminal care i-a persecutat și exterminat a fost absolvit de orice vină.

7. Este inadmisibil ca zecile de mii de victime ale genocidului comunist să fie declarate vinovate de infracțiuni împotriva păcii și omenirii și, în virtutea Ordonanței nr. 31/2002, să li se interzică memoria, în timp ce criminalii care i-au exterminat să rămână ne judecați. Considerăm că Ordonanța nr. 31/2002 este un act pripit și nedrept, care încalcă brutal dreptul creștinilor, care alcătuiesc majoritatea populației României, la cinstirea memoriei colective a propriei Biserici, știut fiind faptul că marea majoritate a deținuților politici erau creștini mărturisitori care au fost persecutați pentru credința lor.

Totodată, felul în care Comunitatea Evreiască din România (CER) speculează cu acuzația de antisemitism, bazându-se doar pe ambiguitatea Ordonanței 31/2002, se constituie într-o instigare la ură religioasă și națională. De pildă, se invocă faptul că „printre români e răspândită credința potrivit căreia evreii au stat în spatele morții lui Iisus”, sau „românii consideră că evreii conduc omenirea prin manipulări financiare”, dar tot acolo, pe un ton oficial, specific oricărui raport, Dl. Alexandru Florian afirmă în numele CER: „Guvernul a adoptat această

Ordonanță și ca urmare a presiunilor exercitate mai bine de 10 ani de către guvernele occidentale, în special cel american, de către asociații evreiești americane și internaționale”. Îndeobște, întreaga istorie a felului în care a fost votată Ordonanța 31/2002, așa cum străbate ea din Raportul privind Antisemitismul în România publicat pe site-ul oficial al CER (<http://www.romanianjewish.org/>) pare un scenariu conspirativ, pe care nu dorim să-l reproducem aici pentru a nu submina autoritatea Statului român.

8. Considerăm că acuzația de “image făcută unor legionari” adusă expoziției „Destine de martiri” de către directorul Institutului pentru cercetarea Holocaustului în România, urmată de închiderea ei, s-a făcut din ură religioasă. Altfel, de ce ar fi trebuit să se autosesizeze directorul unei instituții care reprezintă etnia evreiască în cazul în care personalitățile a căror dosare făceau obiectul expoziției nu au nici o legătură cu evreii și Holocaustul? Reacția directorului Institutului pentru cercetarea Holocaustului din România este o defăimare gratuită a memoriei celor șase martiri creștini. Se creează impresia că autoritățile române au cedat unui șantaj bazat pe speculațiile în jurul învinuirii de antisemitism, devenit posibil din cauza ambiguității Ordonanței nr. 31/2002 care creează confuzie între o persoană vinovată de antisemitism și un fost deținut politic, sugerînd că toți deținuții politici sînt în mod obligatoriu și antisemiți.

9. Chiar și cinstirea Crucii de către creștini este considerată un act de antisemitism. Din Raportul privind antisemitismul în România publicat pe site-ul CER aflăm că evreii reclamă faptul că în Parlamentul României, o țară majoritar creștină, este expusă crucea și cataloghează drept antisemitism credința românilor „potrivit căreia evreii au stat în spatele morții lui Iisus”. Cu alte cuvinte, scopul declarat al Comunității Evreiești din România, bazîndu-se pe susținătorii săi externi, este acela de a îndepărta orice prezență publică a simbolurilor creștine (de unde și campania de scoatere a icoanelor din școli), dar și a mărturiilor creștine. În acest context, cenzurarea expoziției „Destine de martiri”, solicitată de o persoană publică a comunității evreiești din România, este un act de denigrare a memoriei colective a Bisericii Creștine.

10. Avînd în vedere conflictul provocat de directorul Institutului pentru cercetarea Holocaustului din România și de aliații săi din presă prin solicitarea închiderii expoziției „Destine de martiri” și posibilitatea creșterii lui într-un fenomen de masă, trebuie să se recurgă urgent la reformularea Ordonanței nr. 31/2002. Vă propunem, în acord cu juriștii noștri, dar și credincioși ai BOR, următoarele modificări:

a) Să se înlocuiască termenul „infracțiuni” din formula „persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii” cu termenul „crime”, astfel încît formula definitivă să fie: „persoanelor vinovate de săvârșirea unor crime contra păcii și omenirii”. Înlocuirea termenului „infracțiune” cu „crimă” se va opera peste tot în Ordonanța nr. 31/2002. Această formulare se impune datorită faptului că Statul român încă nu a făcut ordine în sutele de mii de dosare intentate de

regimul criminal comunist și nu a recurs la disculparea, printr-o hotărîre judecătorească, a foștilor deținuți politici care au fost acuzați de infracțiuni fictive.

b) Să se omită termenul „antisemitism” din Art. 2, punct a, deoarece el nu este cuprins în enunțul Ordonanței care se referă doar la: „interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob”. Antisemitismul se subînțelege prin termenii „fascist”, „rasist” și „xenofob”. Prin introducerea lui în lista infracțiunilor menționate în Art. 2, punct a, termenul „antisemitism” apare ca ceva diferit de fascism, rasism și xenofobie, fără a fi definit. Prin acest termen se sugerează diferențierea evreilor de alte etnii și naționalități, ceea ce este o discriminare, comisă printr-un act normativ al Statului român.

c) La Art. 2, la noua literă introdusă, d, unde se definește Holocaustul în termenii următori: „Prin Holocaust se înțelege persecuția sistematică sprijinită de stat și anihilarea evreilor europeni de către Germania nazistă, precum și de aliații și colaboratorii săi din 1933-1945. De asemenea, în perioada celui de al doilea război mondial o parte din populația romă a fost supusă deportării și anihilării”; să se facă referire la persecuția sistematică sprijinită de stat împotriva creștinilor în perioada regimului totalitar comunist din România. Această completare este necesară pentru a nu crea impresia că Statul român, dorind să cinstească memoria victimelor persecuțiilor împotriva evreilor și romilor, nesocotește sutele de mii de victime ale Genocidului Anticreștin care a avut loc în România în perioada regimului comunist totalitar. Situația României este una specială, deoarece aici au fost persecutați sute de mii de creștini, existînd zeci de mii de victime. Memoria martirilor din perioada comunistă este un subiect sensibil, iar cinstirea victimelor unui regim totalitar scoate în evidență neglijarea victimelor altui regim totalitar, devenind o sfidare. Instituțiile acreditate ale Statului român trebuie să constate și să condamne Genocidul Anticreștin în România comunistă, precum a condamnat Holocaustul și să recurgă la reformularea Art. 2 punct d. De asemenea, este necesar ca persecuția evreilor să nu fie separată prin punct de persecuția romilor și a creștinilor, ci întreaga definiție a Holocaustului, care presupune un simplu șir de enumerări, să fie cuprinsă într-o singură frază.

11. Aceste modificări sînt necesare pentru a preveni pe viitor conflictele naționale și religioase pe care Ordonanța nr. 31/2002, chiar și în noua sa formulă, puțin îmbunătățită, le alimentează. De asemenea, prin operarea modificărilor propuse va fi îndepărtată confuzia prin care memoria miilor de martiri creștini din perioada comunistă a fost defăimată.

Într-un Sondaj de opinie organizat pe internet de Editura Cathisma pe un eșantion de 694 de persoane (presupunînd 694 de computere) cu întrebarea: „De ce nu sînt canonizați martirii din perioada comunistă?” 29% (203 voturi) au răspuns „Sinodul BOR nu este interesat”, 12% (82 voturi) au răspuns „pentru că nu sînt cunoscuți”, 2% (13 voturi) „deoarece nu sînt sfinți” și 57% (396 de voturi) au răspuns „din motive politice”. Acest sondaj scoate în evidență faptul că partea cea mai mare a creștinilor se simte nedreptățită și discriminată de regimul politic din România.

Creștinii protestează împotriva discriminării de orice fel, condamnând ideile și manifestările fasciste, rasiste sau xenofobe, invitând instituțiile și autoritățile statului să se mențină în limitele unei democrații reale care să asigure dreptul la opinie și credință. Orice aspect al vieții sociale, precum și orice vedere asupra fenomenelor și evenimentelor istorice poate constitui obiect de cercetare sau de dezbatere pentru oricine, atâta timp cât prin aceasta nu este pusă în pericol viața nimănui și nu se încalcă ordinea publică și drepturile fundamentale ale omului. Ordonanța nr. 31/2002, prin unele puncte ale sale, creează un precedent de cenzurare a ideilor și credințelor, reinstaurând în România un regim de teamă și persecuție pe motiv de opinie sau credință. Considerăm că reformularea Ordonanței nr. 31/2002, în termenii propuși mai sus, se constituie într-un act democratic și necesar care ar îndrepta o greșeală impusă prin șantaj și presiuni care nu-și au locul în epoca democrației și a libertății de opinie.

Vă rugăm să interveniți cu autoritatea pe care o aveți în calitate de președinte al României pentru ca expoziția „Destine de martiri” să-și poată relua traseul itinerant și pentru a asigura, pe viitor, accesul la dosarele foștilor deținuți politici în vederea cercetării și popularizării dovezilor de martiraj creștin în perioada regimului comunist totalitar din România.

Totodată, dorim ca, prin intermediul Excelenței Voastre, cererea creștinilor-ortodocși de a revedea și reformula legea privind holocaustul în România, în vederea recunoașterii persecuțiilor împotriva creștinilor în perioada comunistă, să ajungă la organele competente.

Atașăm acestei scrisori și cererea fără răspuns a celor [54 de istorici](#) adresată CNSAS.

Acest articol a fost publicat pe noiembrie 18, 2008 at 1:51 pm și e postată la [Ortodoxie](#), [Scandaluri](#). Poți urmări răspunsurile acestei însemnări prin [RSS 2.0](#) feed. Puteti [lasă un răspuns](#), sau [trackback](#) from your own site.

Nota redactiei Noi Dacii: Mai poate fi citită pe linkurile

[SCRISOARE DESCHISĂ PREȘEDINTELUI ROMÂNIEI](#)

Savatie.

<http://www.rostonline.org/blog/claudiu/index.html>

